

Kosmova kreativní nápověda?

Keywords: Czech literature, hagiography, historiography, early middle ages, Ludmila, Kosmas, Mělník, Pšov

Klíčová slova: Česká literatura, hagiografie, historiografie, raný středověk, Ludmila, Kosmas, Mělník, Pšov

Abstract

The first book of Kosmas's Chronicle of Bohemia shows a significant anomaly. Kosmas violated the continuous chronological composition of the first book and, describing the beginnings of the Christianization of Bohemia in the second half of the 9th century, inserted an extensive episode between the dates of Prince Bořivoj I and his wife Ludmila about the death of the lucky prince Vlastislav. It is possible that the oldest Czech chronicler indirectly – but consciously – drew attention to the true origin of Princess and later saint Ludmila, about whom there are still disputes.

První kniha Kosmovy Kroniky Čechů vykazuje výraznou anomálii. Kosmas porušil kontinuální chronologickou kompozici první knihy a při líčení počátků christianizace Čech ve 2. polovině 9. století vložil mezi data knížete Bořivoje I. a jeho ženy Ludmily rozsáhlou epizodu o smrti luckého knížete Vlastislava. Je možné, že nejstarší český kronikář nepřímo – ale vědomě – upozornil na pravý původ kněžny a pozdější světice Ludmily, o kterém se dodnes vedou spory.

Prolog

Autor nejstarší české kroniky převyprávěl příběhy Čechů od předhistorických mýtů (nejstarší české pověsti) po historické události počátku 12. století. Poměrně pregnantně dodržoval obvyklé kompoziční schéma; v chronologickém sledu událostí jednotlivých knih *Kroniky Čechů* zaznamenal předhistorické a historické děje obyvatel českého knížectví. Postupoval promyšleně od nejstarších dob k prv-

ním dekadám 12. věku (do roku 1125), které odpovídaly závěrečnému období jeho života osobního, profesního i autorského – „literárního”. Chronologická kompozice kroniky však vykazuje hned v první knize zajímavou, výraznou a nestandardní anomálii. V celém díle sice najdeme několik drobných kompozičních odchylek, ale ty nepůsobí dojmem autorského záměru.

Jinak je tomu právě v úvodní knize Kosmova díla, kde narážíme na zvláštní – avšak dodnes prakticky opomíjenou – „kompoziční aluzi”.¹ Kronikář vstoupil do českých dějin vyprávěním o příchodu kmene vedeného praotcem, pokračoval drobnou epizodou soudce Kroka, aby po charakteristice jeho dcer plynule přešel k přemyslovské dynastické pověsti. Po ní je do první knihy zakomponována dívčí válka, která měla být obdobím konce ženské rovnoprávnosti či dominance – v mém závěru příběhu čteme, že se během pohanských slavností muži zmocnili přítomných žen a podmanili si je. Kosmas následně vyjmenoval známou řadu pohanských knížat vládnoucích po Přemyslu Oráči, která končí Hostivítem a jeho potomkem Bořivojem, prvním historickým knížetem, křesťanem a podle *Kristiánovy legendy* budovatelem nejstarších kostelů v zemi i nové metropole Prahy (Ludvíkovský 1978, s. 18–27).

Logicky bychom dále očekávali kronikářův přirozený chronologický postup a představení prvních historických generací vládnoucích Přemyslovců, které budovaly kontury raně středověkého českého státu na přelomu 9. a 10. století – Spytihněv I., Vratislav I. (Bořivojovi synové) a Václav (Bořivojův vnuk). Kosmas ale zvolil neobvyklý kompoziční přístup a vydal se jiným směrem. Po lakonické zmínce o Bořivojově moravském křtu oznámil nestandardní retrospektivu:

Nec superfluum esse iudicavimus, quod referente fama audivimus, huic operi nostro hoc in loco summatim literarum apicibus inserere bellum, quodque olim antea

¹ Záměrně používáme pojem „kompoziční aluze”, protože uvažujeme o zřetelném a promyšleném autorském záměru, jehož cílem mohlo být upozornění na důležitou historickou souvislost – vazbu rodinného původu první české historické kněžny a světice Ludmily na oblast středního Poohří, patrně ovládanou ještě v 9. století tř. Lučany.

retro dierum tempore ducis Neclan in campo, qui dicitur Turzko, consertum est inter Boemos et Luczanos, qui nunc a modernis ab urbe Satc vocitantur Satcenses (Bretholz 1923, s. 22–23²).

[Nepokládali jsme však za zbytečné do tohoto našeho díla na tomto místě vložit stručné vyličení toho, čeho jsme se z pověsti doslechli o bitvě svedené dávno před tím za času knížete Neclana na poli zvané Tursko, mezi Čechy a Lučany, jimž v dnešní době podle hradu Žatce říkáme Žatčané.]

Po této „vysvětlivce“ následuje rozsáhlá pasáž textu, která se vrací do doby vlády pohanského knížete Neclana³ a líčí průběh tzv. lucké války. Na této skutečnosti by nebylo nic výjimečného, kdyby se autor znovu nevrátil po ukončení líčení lucké války k Bořivojovu křtu – v souvislosti s koncem vlády moravského krále Svatopluka – a v další kapitole neuvedl analistický zápis⁴ týkající se původu Bořivojovy ženy Ludmily:

Borivoy autem genuit duos filios Spitigneum et Wratizlaum, ex ea, quae fuit filia Zlaviboris, comitis de castello Psov, nomine Ludmila (Bretholz 1923, s. 34⁵).

Kronikář se tedy věnoval po rozsáhlém líčení průběhu lucké války, kterou s jistou mírou rozpaků můžeme považovat za meziregionální konflikt vládců středních Čech a části Poohří někdy v polovině 9. sto-

² Při popisu tzv. Lúky – úrodné oblasti ovládané Lučany – Kosmas následně vysvětluje, jak se v raném středověku přenášelo označení regionu na obyvatele v něm usdlé (srov. Kosmas 1975, s. 26). Překlady latinských textů: Karel Hrdina (Kosmas); Jaroslav Ludvíkovský (Kristián, Diffundente); Bohumil Ryba (Fuit), Václav Vladivoj Tomek (AGO). Překlad staroslověnského textu: Emilie Bláhová a Václav Konzal (Prolog).

³ Mělo by se tedy jednat nejpozději o polovinu 9. století. Kosmas uvedl, že po Neclanově odstoupení vládl Hostivít, Bořivojův otec. Bořivoj I. se narodil podle určitých hypotéz v padesátých letech 9. věku (srov. Třeštík 1997, s. 195).

⁴ S největší pravděpodobností se jedná o lakonické zaznamenání Ludmilina původu čerpané ze starých domácích análů, s uvedením jména a sociálního statusu Ludmilina otce i toponyma hrádku (*castellum*), na kterém měl její otec – předák (*comes*) Slavibor – sídlit.

⁵ „Bořivoj zplodil dva syny, Spytihněva a Vratislava, z té, která byla dcerou Slavibora, předáka z hrádku Pšova, jménem Ludmily” (Kosmas 1975, s. 34).

letí, opět Bořivojovi a jeho ženě Ludmile. Proč? Z jakého důvodu rozdělil právě luckou válkou jinak logicky navazující zprávy o nástupu Bořivoje I., jeho křtu, sňatku a narození potomků – nástupců na knížecím stolci?

Domníváme se, že byla jednou z příčin včlenění rozsáhlé retrospektivní epizody, *Písni o Vlastislavově tragickém konci* (Karusický 1995, s. 101–157),⁶ mezi Bořivojova data právě informace o původu kněžny Ludmily, kterou Kosmas nemohl, nebo nechtěl uvést s náležitým vysvětlením. Buď se ještě v jeho době nemohlo – například z politických důvodů souvisejících s dávnou genocidou⁷ nobility v Poohří – hovořit a psát, nebo si nebyl lokací starobylého Pšova zcela jist a jen naznačoval... Příčin může být celá řada.

Opakování informace o Bořivojově konverzi má sice logiku, protože od druhého uvedení motivu s datem křtu (byť chybného) Kosmas nadále poctivě sledoval chronologickou linku známou mu především z domácích análů i ze zahraničních pramenů, kterou dále literárně i faktograficky obohacoval. Nevysvětluje to ale skutečnost, proč komponoval právě luckou válku bezprostředně za poprvé uváděný motiv Bořivojova křtu, když se podle něj měly válečné události odehrát „dávno před tím” – tedy dávno před Bořivojovým odjezdem na Moravu (Kosmas 1975, s. 26).

Domovy

Jde nám tedy o Ludmilin původ; v rámci hypotézy, zda nám nenaznačil poměrně dobře informovaný Kosmas něco navíc, něco,

⁶ Karusického postřehy jsou nesmírně zajímavé, přestože se s některými jeho názory neztotožňujeme (především s datací luckého konfliktu do 10. století a s názorem, že si Kosmas se zařazením lucké epizody kompozičně nevěděl rady), je třeba jim věnovat pozornost.

⁷ Kosmas uvedl nejen smrt luckého knížete Vlastislava, plenění jeho země, boření hradů, ale i vraždu Vlastislavova malého synka. Zmínil také koncentraci rozprchlého luckého obyvatelstva do nížinného „nového hradu” Drahůš u Postoloprta (existující lokalita), který byl patrně vítězi dobře kontrolovatelný.

o čem sice můžeme živě diskutovat, ale co je možné za vydatné pomoci archeologie a toponomastiky částečně rekonstruovat.

V případě Ludmily se jedná o první historicky doloženou českou kněžnu, manželku knížete Bořivoje I., později korunovanou atributem svatosti, jejíž původ je dodnes zahalen rouškou tajemství. Mezi českou laickou i odbornou veřejností převládá přesvědčení, že pocházela ze středočeského Mělníka, hradiště a pozdějšího městského centra vypínajícího se v dominantní poloze nad soutokem Labe s Vltavou. Mělnický původ české kněžny a světice je silně zakořeněn v české tradici, přestože neexistují nezvratné důkazy pro takové tvrzení. K tomu všemu se v minulém století mezi českými badateli poměrně intenzivně diskutovalo (a diskutuje dodnes) možný Ludmilin zahraniční původ, nejčastěji uváděný do souvislosti s oblastí obývanou Lužickými Srby (srov. Profantová 2020, s. 57; Tomášek 2020, s. 75–87).

Zahraněčí původ kněžny je pro mnohé jistě lákavý, neboť tím začleňuje politickou realitu středních Čech 2. poloviny 9. století do určitého nadregionálního⁸ kontextu, ale je třeba zdůraznit, že pro zahraniční variantu neexistují prakticky žádné relevantní důkazy. Celá konstrukce je založena na ojedinělé pozdní informaci hagiografického pramene⁹ a opatřena dalšími málo věrohodnými argumenty.¹⁰

Zkoumáme-li totiž veškeré dostupné literární prameny, docházíme k přesvědčení, že je zahraniční původ takřka vyloučen a oproti tomu ten domácí postaven na sice rozsáhlejších, avšak poměrně vratkých

⁸ Vyhýbáme se výrazu „mezinárodní“, jelikož novodobou skutečnost nemůžeme bez širších komentářů aplikovat na situaci střední Evropy 2. poloviny 9. století.

⁹ Jedná se o tzv. slovanský *Prolog* z 12.–13. století, jehož staroslověnské i latinské předlohy (včetně uvažovaného staroslověnského archetypu) jsou předmětem hypotéz na bázi konstruktů novověké textové kritiky.

¹⁰ Především zmíníme názor historika V. Chaloupeckého o stáří legendy *Diffundente sole*; určitá nedopatření zjišťujeme také v příslušné edici primárního textu – upřednostnění méně četné rukopisné varianty Mělnicka i zanesení zcela zásadního obratu *de gente sua* (vyjadřující vztah mezi původem Ludmiliným a Bořivojovým) pouze do komentáře, přestože je obrat součástí textu drtivé části dochovaných rukopisů (srov. Chaloupecký 1939, s. 154, 489; 1942, s. 99, 270).

základech. Pro získání základního přehledu níže uvedeme¹¹ dostupné pramenné podklady, abychom si uvědomili, o co se opírají dosavadní argumenty a na čem budou konstruovány nové pohledy, které si dovoluujeme prostřednictvím studie předložit k širší odborné diskusi:

- Legenda Fuit – 10. století (Chaloupecký 1939, s. 467; 1942, s. 60): *Fuit in provincia Boemorum quidam comes, nomine Boriwoy, paganico adhuc vivens more, et accepit uxorem de alia provincia, filiam Zlawyboris comitis, nomine Ludmillam...* [Byl v zemi české jeden kníže, jménem Bořivoj, žijící i tehdy ještě v obyčejích pohanských, a vzal si za manželku z jiné země dceru knížete Slavibora, jménem Ludmilu.];
- Kristiánova legenda – 10. století (Ludvíkovský 1978, s. 24, 25): *Habuit etiam et uxorem nomine Liudmilam, filiam Slaviboris comitis ex provincia Sclavorum, que Psou antiquitus nuncupabatur, nunc a modernis ex civitate noviter constructa Mielnik vocitatur.* [Měl také manželku jménem Ludmilu, dceru knížete Slavibora, z kraje slovanského, který se dříve jmenoval Pšov a který dnešní lidé nazývají nyní podle nově vystavěného hradu Mělnickem.];
- Kosmova Kronika Čechů – 1125 (Bretholz 1923, s. 34; Kosmas 1975, s. 34): *Borivoy autem genuit duos filios Zpitigneum et Wratizlaum ex ea, que fuit filia Zlaviboris, comitis de castello Psow, nomine Ludmila.* [Bořivoj zplodil dva syny, Spytihněva a Vratislava, z té, která byla dcerou Slavibora, předáka z hrádka Pšova, jménem Ludmily.];
- Anály hradištsko-opatovické (dále jen AGO) – před 1150 (Emler 1874, s. 387): *Borivoy vero dux iam tocies nominatus duos genuit filios, Zpitigneum et Wratizlaum, de Ludmila, Zlavoboris comitis filia, de castello Psow nomine orta.* [Bořivoj kníže však již tolikrát jmenovaný zplodil dva syny, Spytihněva a Vratislava, s Ludmilou, dcerou hraběte Slavibora, narozenou na hradě jménem Pšov.];

¹¹ Jednotlivé textové sekvence jsou opatřeny českým ekvivalentem a doplněny uvedením hagiografického či historiografického zdroje s přibližným datem jeho vzniku. Datace je třeba považovat v řadě případů za hypotetické, přestože vycházíme z akceptovatelných konstruktů historické i literární vědy.

- Prolog o sv. Ludmile – 12./13. století – překlad ze staroslověnštiny (Bláhová 1976, s. 273): *Blahoslavená Ludmila byla ze země srbské, knížete srbského dcera;*
- Legenda Diffundente – 13. století (Chaloupecký 1939, s. 489; 1942, s. 99): *Hic dum excellentissime forme et egregie iuventutis flore nitesceret, accepit uxorem, nomine Ludmillam, filiam scilicet comitis nomine Slawibory, de provincia Melnicensi, que cum esset iuvenacula, ydolis ymolabat.* [Ten skvěje se květem vynikající krásy a mladistvé síly, pojal manželku jménem Ludmilu, dceru knížete jménem Slavibora, ze země mělnické,¹² jež jako mladá dívka obětovala modlám.];
- Dalimil – 14. století (Daňhelka 1988, s. 328, 333–334):

Ta jest byla žena Bořivojova
a hrabinka ze Pšova.
Jemuž tehdy Pšov diechu,
témuž pak Mělník vzděchu.
Neb před Mělníkem hrad bieše,
ten sobě jmě Pšov jmějieše.
A pod městem potóček teče,
Ten sobě Pšovka řeče.

Prostudujeme-li pozorně nejstarší písemné zmínky o Ludmilině původu, je zřejmé, že oscilují mezi zemí (*provincia*) a hrádkem (*castellum*) – přičemž Kristián kontaminuje zemi s názvem hrádku. Kristiánovu vysvětlivku spojující dávný Pšov s Mělníkem však musíme považovat za pozdní doplněk; prakticky shodná textová interpolace se totiž objevuje v jednom z pozdních rukopisů Kosmovy *Kroniky Če-*

vzniku. Datace je třeba považovat v řadě případů za hypotetické, přestože vychází me z akceptovatelných konstruktů historické i literární vědy.

¹² Opravujeme ediční variantu na *provincia Melnicensi* (země mělnická). Předmětná pasáž by měla vypadat (podle převažujících variant dochovaných rukopisů) asi následovně: „[...] accepit uxorem, nomine Ludmillam de gente sua, filiam scilicet comitis nomine Slawibory, de provincia Melnicensi [...]”. Podle *Diffundente* se tedy jednalo o Ludmilu z téhož lidu (rodu – dnes národa?) jako Bořivoj, pocházející ze země mělnické.

chi,¹³ takže lze vyslovit hypotézu o nepůvodní interpolaci, o informaci, která v Kristiánově či Kosmově autografu původně nefigurovala a k textu byla připsána až někdy po polovině 12. století, kdy už byl Mělník obecně známým sídlem tamější kapituly.¹⁴

Opakovaně jsme se také v minulosti vyjadřovali k tomu, že je pravděpodobně třeba variantu Kosmovu i *AGO* považovat za původní, neboť obsahem i formou poměrně přesně odpovídá obvyklým analistickým šablonám (Novotný 2013, s. 2988). O předpokladu, že byli autoři obou textů inspirováni starými domácími anály, ostatně netřeba pochybovat; historická věda s tímto názorem běžně pracuje (Třeštík 1966, s. 54).

Nejmladší z pramenů, *Kronika tř. Dalimila*, si ale také zaslouží výraznější komentář, protože přichází s označením hydronyma Pšovka, a to se nikde jinde neobjevuje. Kronika je kompilačním pramenem vrcholného středověku, čímž je její výpovědní hodnota významně limitována. Ale přesto je třeba se zamyslet nad tím, odkud a co její autor čerpal. Na první pohled registrujeme Dalimilovu závislost na Kristiánovi či *Diffundente*, což nás nepřekvapí, ale níže bude třeba vysvětlit uvedení hydronyma Pšovka, protože je pravděpodobné, že bylo

¹³ V příslušné edici Kosmova textu čteme na konci odkazu e), jímž je variantně komentován výraz Pšov (*Psow, Pson*): „qui nunc Mielnik dicitur ergänzt im Rande C1^{bv}” (Bretholz 1923, s. 34). Uvedený *Fürstenberský rukopis* je pak níže (III. Die Handschriften, s. LXXVIII) datován do 15. století. Ve starší edici *Kosmovy kroniky sledujeme totiž na konci poznámky č. 2*: „2aa dokládá po straně, qui nunc Mielnik dicitur” (Emler 1874, s. 28). S ohledem na stáří rukopisu se lze domnívat, že mohl být přípis motivován dokonce až tř. Dalimilem.

¹⁴ Dobu realizace pozdního doplnku odvozujeme od skutečnosti, že je legenda *Diffundente sole*, v níž se zmínka o Mělníku také objevuje, považována za odvozeninu z *Kristiánovy legendy* sepsanou pravděpodobně až ve 13. století. Pakliže zachytili ještě Kosmas i *AGO* před polovinou 12. století informaci o Pšovu bez dalšího vysvětlení a místního určení, musel se přípis do původní textové podoby dostat počínaje 2. polovinou 12. století. Rozhodně nelze souhlasit s konstrukty, že si byl Kosmas jist Ludmiliným původem z Mělnicka nebo že z Kristiánova textu vycházel a dovětek o Mělníku klidně vypustil, neboť znal pravé souvislosti (srov. Tomášek, Izdny 2020, s. 66–71).

v Dalimilově době (na počátku 14. století) známé a kronikář tohoto povědomí pohotově využil k verifikaci informace o Mělníku = Pšovu. Současně si musíme všimnout významné disproporce, která se paradoxně vrací zpět ke staré analistické tradici – na rozdíl od *Fuit*, Kristiána a *Diffundente* v Dalimilově textu znovu figuruje *hrad*, nikoli země (*provincia*).

K vysvětlení drobných i zásadnějších disproporcí v primárních písemných pramenech i k uvedení Pšovky se na příslušném místě ještě vrátíme. Pozdní interpolace starších textů (Kristiánova i Kosmova) i mladší písemné prameny (slovanský *Prolog*, legenda *Diffundente*, tř. Dalimil) totiž vnesly minimálně od 13. století do problematiky Ludmilina původu takový chaos, že jsou jím historická a literární věda výrazně ovlivněny dodnes.

Archeologie

K zahraničnímu původu kněžny Ludmily se již vracet nebudeme; zamyslíme se raději nad možností, zda mohl Mělník v raném středověku odpovídat starobylému Pšovu (Pšovsku) – hradu, či regionu země. Pokud dnes chceme ztotožnit mělnickou exponovanou polohu s Pšovem starých českých analů (*castellum Psov*), je třeba mít nezpochybnitelnou jistotu, že již nejpozději v polovině 9. století stála v prostoru dnešního Mělníka fortifikace – uvažujeme ale o méně významném hrádku (*castellum*), nikoli hradu (*castrum*, *oppidum*, *civitas*, *civitas metropolis*) s významnou sídlení, vojenskou či správní funkcí.

Ve shodě s některými odborníky (Turek 1975, Bláhová 1986) se domníváme, že latinská terminologie raně středověkých sídel (a nejen sídel) hraje podstatnou roli v interpretaci literárních pramenů a vnáší více světla do rané české historie. Latinské termíny sice mohou být pouhými prepisy starších předloh (*loci communes*), ale nemusí se jednat o pravidlo. Za typický příklad opaku považujeme mnohokrát skloňovaného Kosmu, jehož latinská terminologie¹⁵ si zaslouží ob-

¹⁵ Nejedná se pouze o kontext kronikářových vyjádření, do kterých zakomponoval termíny *comes* či *castellum*, pozornost si zaslouží kompletní terminologie

zvláštní pozornosti. V případě Mělníka ale neřešíme, do jaké míry byl, či nebyl významným správním centrem; prozatím hledáme základní argumenty k prohlášení, zda mohl stát již v polovině 9. století a fungovat jako sídlo významného předáka Slavibora, Ludmilina otce.

K takovému prohlášení ale chybějí nezpochybnitelné důkazy, byť jsou někteří odborníci patrně přesvědčeni o opaku (srov. Meduna 2003, s. 378; Profantová 2020, s. 32). Archeologové se pokoušejí a nadále budou pokoušet posunout raně středověké osídlení Mělníka hlouběji do 9. století, ale to zdaleka nestačí. Je třeba mít jistotu, že již v polovině 9. věku stálo na uvažovaném místě opevněné sídlo. S názorem P. Meduny,¹⁶ který se stavu na Mělnicku systematicky věnuje řadu let, bohužel prozatím souhlasit nemůžeme a očekáváme, že další případné výzkumy vnesou do problematiky raného opevnění Mělníka více světla.

My prozatím nabízíme jinou cestu, variantu, která neodporuje písemným pramenům a je do určité míry akceptovatelná historicky (analýza dostupných písemných pramenů, archeologie) i lingvisticky (toponomastika). Uvažujeme o lokalitě, na níž a v jejímž blízkém

vládců a dalších sociálních skupin, ale i regionů, oblastí, hradů atp. Jen letmý pohled na Kosmou uváděné hrady Libušín, Drahůš a Dřevíč opatřené příslušnými pevnostními a polohovými atributy je toho jasným důkazem. Na potvrzení správnosti předpokladů o specifičnosti (tendenčnosti) využívání latinské terminologie v nejstarších českých literárních pramenech jsme pracovali se studenty bohemistiky v Plzni řadu let.

¹⁶ P. Meduna k Mělníku: „Na dohled seskupení hradišť pražské kotliny stálo tedy téměř uprostřed pomyslné obilnice a ve strategické poloze na vodní cestě v 9. století hradiště...“ (Meduna 2003, s. 378). Pouhá teze o 9. století není postačující. Historikové obecně jsou jednak silně motivováni zněním *Kristiánovy legendy* a *Kroniky tř. Dalimila*, takže se snaží prokázat starobylost mělnického opevnění, nebo připouštějí výrazné pochybnosti (srov. Profantová 1996; Meduna 2006, s. 18) – protože existenci mělnického hradiště v polovině 9. století prozatím nelze ničím prokázat – a Pšov hledají v širším regionu Mělnicka, na lokalitách, u nichž je věrohodněji potvrzena existence opevnění ve starší fázi střední doby hradištní (800–950). S hledání Pšova v okolí Mělníka (Bosyně, Hradsko, Přívory, Vepřek) – jak se níže pokusíme doložit – lze však jen stěží souhlasit.

okolí je doloženo kontinuální osídlení od doby kamenné po současnost, a logicky tedy i ve starší a střední době hradištní. Jedná se o obecně známou dominantu středního Poohří, hradiště Rubín u Podbořan. Poloha je sice archeologicky také méně prozkoumána a její kulturní vrstvy byly v nedávné minulosti výrazně poškozeny, ale o tom, že na ní stálo ve starší i střední době hradištní opevněné sídlo s výraznou správní funkcí v regionu, se prakticky vůbec nepochybuje (srov. Bubeník 1995, 2006).

Rubín bývá někdy uváděn v souvislosti s Wogastisburgem (7. století) *Fredegarovy kroniky* nebo Canburgem (9. století) *Moissacké kroniky*, avšak bez průkazných argumentů. Podle našeho názoru by nás mělo více zajímat, že hradiště leží v takřka bezprostřední blízkosti obce Pšov, jejíž název „přežil“ – i přes výrazné německé osídlení oblasti – do současnosti. Dále bychom měli vnímat jeho pozvolna se vytrácející důležitost na počátku 10. století a také to, že je částečně doloženo osídlení jeho předpolí s kontinuitou od raného středověku po současnost, a to ve směru od hradiště k dnešní obci – předpolí hradiště, poloha u starého hřbitova, současná obec (Bubeník 1992, s. 228). V neposlední řadě upozorňujeme na skutečnost, že bylo hradiště na vrchu Rubín během 10. století patrně zcela opuštěno a jeho centrální funkci nahradil nově budovaný přemyslovský Žatec.¹⁷

Toponomastika

Toponomastika řadí střední Čechy mezi nejstarší prostory země osídlené Slovany a region středního Poohří považuje za „západní část nejstaršího sídelního území“ (Šmilauer 1960, s. 31). Rolí výzkumu místních jmen bychom sice neměli přeceňovat, ovšem zcela se nevyhneme otázce, jak nahlížet na jména současných sídel ležících na ploše raně středověkých hradů nebo v jejich blízkosti a kde hledat motivace k jejich pojmenování.

¹⁷ Paralely z jiných oblastí naší země (Kouřim, Plzeň) svědčí o oblíbě přemyslovských knížat zakládat nové opěrné a správní body na dohled od starých center, jejichž upadající význam a zánik symbolizoval nové pořádky.

Upozorníme na několik vybraných toponym, uváděných nejen Kosmou, ale i dalšími domácími písemnými prameny raného středověku. Připomínáme tím známé skutečnosti, že obec Tetín leží na ploše hradu stejného jména; že se nedaleko obcí Libušín, Vlastislav a Lštění skutečně rozkládaly hradištní fortifikace shodných jmen, že lze vysoko nad dřevíčským dvorem najít kdysi dobře opevněné hradiště, že města Kouřim, Stará Boleslav, Bílina i Plzeň převzala jména po svých sídelních předchůdcích.

Pokud bereme na vědomí výše uvedené příklady, nabízí se možnost uvažovat obdobně o hrádce Pšovu. Z pozice dnes osídlených obcí připadají v úvahu jen dvě lokality, a to Pšov mezi Žluticemi a Manětínem, nedaleko něhož se vypíná proslulá hora Vladař s rozsáhlým pravěkým opevněním, a námi již uváděný Pšov u Podbořan. Pro Pšov u Žlutic prozatím nehovoří prakticky žádné hmotné doklady, oblast patrně nehrála ve střední době hradištní významnou roli, zato Pšov u Podbořan stojí v jiném světle.

Nesmíme ale také zapomenout na další výše zmíněnou okolnost, a tou je výskyt hydronyma Pšovka přímo u středočeského Mělníka; jedná se o vodoteč protékající Kokořínským dolem směrem v Labi.

Pšovka je menší a poměrně nevýznamná říčka, takže úvahy, že se stala v raném středověku motivujícím prvkem pro pojmenování rozsáhlejší oblasti (*provincia Psouane*), či dokonce lidu usedlého v přilehlém regionu (*Psouane*), nedávají hlubší smysl (Třeštík 1997, s. 68), přestože si uvědomujeme, že bývají právě hydronyma považována za velmi stará. Pokud připustíme motivační roli Pšovky, museli bychom nabídnout jiné paralely z dalších regionů Čech, ale hlavně vysvětlit, proč uvádí Kosmas jiné pojmenovávací mechanismy (viz poznámka č. 2),¹⁸ proč Kristiánův text – ať již přijmeme teorii o pozdní extrapolaci, či nikoli – nic takového nenaznačuje a proč dnes na mapě marně

¹⁸ Důležitou okolnost k Mělníku uvádí A. Profous: „Podle onoho Pšova byla pojmenována také voda (potok) tekoucí pod Mělníkem Pšovka...“ (Profous 1951, s. 499), ve srovnání s Beroučkou a Chrudímkou i s uvedením nejstarší zmínky o hydronymu: „1268 super rivulum dictum Pshowka (RB. II, 238)“. A. Profous také převzal bez zjevných rozpaků informaci z *Kristiánovy legendy* o Pšovu – Mělníku.

hledáme některé vodoteče ve středním Poohří uváděné Kosmou v souvislosti s popisem oblastí osídlených Lučany.

Ani tř. Dalimil nenaznačuje nic podobného; uvedením hydronyma (potůčku!) se jen snaží podpořit zmínku *Kristiánovy legendy*, že je Mělnicko totožné s Pšovskem. Jeho informace však o stavu místa v 9. století nevypovídá, zato nás seznamuje s pravděpodobnou realitou počátku 14. století = opevněný Mělník a pod ním „potóček Pšovka...“ nic víc.

Zbývá ale ještě vysvětlit okolnost, proč se oba Pšovy (dnešní obce) objevují jen v severozápadních Čechách a říčka Pšovka na Mělnicku. Oba regiony země sice můžeme právem považovat za oblasti s nejstarším slovanským osídlením Čech, ale jsou od sebe poměrně vzdálené a porovnáváme-li oblast kolem Pšova u Podbořan, o který především jde, a na Mělnicku směrem ke Kokořínskému dolu, jedná se o diametrálně odlišné scenérie. „Obilnici“ 9. století uváděné P. Medunou rozhodně lépe odpovídá oblast středního Poohří než Mělnicka ve směru ke Mšenu, odkud přitéká Pšovka a kde je také historiky nezřídka hledán Pšov (lokalita Hradsko u Kaniny).

Domníváme se, že byla oblast středního Poohří členěna v 9. století do blíže neurčitého počtu menších celků a nazývána *Lúka* = synonymum úrodné země, bohatých pastvin atp., jak uvádí Kosmas:

[...] quinta que in medio est, dicitur Luca, pulcherrima visu, et utilima usu ac uberima satis nec non habundantissima pratis, unde et nomen ipsa regio traxit, quia luca latine pratum dicitur. Et quoniam hec regio primum, longe antequam Satc urbs condita foret, est inhabitata hominibus, recte eius incole sunt a regione Luczane nuncupati (Bretholz 1923, s. 23¹⁹).

Patrně jedním z nejstarších a nejdůležitějších center v oblasti bylo hradiště Pšov (dnes vrch Rubín nad obcí Dolánky), jehož pojme-

¹⁹ „[...] pátá uprostřed, slove Lúka, překrásná na pohled a bohatá výnosem, velmi úrodná na osení a oplývající lukami, odkudž nabyla i svého jména. A poněvadž byla tato krajina nejdříve, dávno ještě před založením hradu Žatce, obydlena lidmi, právem se její obyvatelé nazývali po své krajině Lučané“ (Kosmas 1975, s. 26).

nování patrně souviselo s pěstováním obilnin (srov. Profous 1951, s. 498–499; Šmilauer 1970, s. 150).

Přítomnost ojedinělého hydronyma Pšovka na Mělnicku se poté jeví v poměrně neotřelém, novém světle. Vysvětlení je jednoduché, otočíme-li dodnes přijímané starší teorie komunikující existenci tzv. přesídleneckých osad.²⁰ Historikové i lingvisté totiž dosud mají s Pšovem na Podbořansku fatální problém, protože se jeho poloha vymyká obvyklým pohledům na vývoj mocenských struktur země v 9. a 10. století; nabízejí tedy teorii ztotožňující obec Pšov s přesídleneckou osadou – k transferu obyvatel mělo dojít maximálně do 10. století, a to ze středočeského Mělnicka do středního Poohří.

Ovšem vzhledem k argumentům, které byly výše prezentovány, nabízíme hypotézu, že mohla být realita právě opačná a že došlo po některém z dramatictějších konfliktů mezi vládci jednotlivých regionů Čech (patrně ještě v 9. století) ke koncentraci rozprchlého obyvatelstva v Poohří – v nížinné poloze Drahůš – (viz Kosmas 1975, s. 31)²¹ a k jeho částečnému přesídlení do středních Čech,²² čímž byly rozvráceny dosavadní mocenské a sídelní struktury na straně po-

²⁰ V souvislosti s vesnicí Pšov u Podbořan bylo upozorňováno na „zavlečené pšovské zajatce“ (Turek 1953, s. 13), což akceptoval i J. Bubeník realizující archeologický výzkum na vrchu Rubín, který uvádí existenci hradiště ve střední době hradištní, jako „ústředí raně středověkého sídelního celku ve středním Poohří“ (Bubeník 2006, s. 34). V podobných intencích uvažoval i J. Sláma se zdůrazněním odvozování toponym od „správních (kastelánských) hradů“ a s informací, že přesídlenecké osady „především chybí na původní přemyslovské středočeské doméně“ (Sláma 1985, s. 337–338) Slámovo přesvědčení o chybějících přesídleneckých osadách v původní přemyslovské doméně si tedy nyní dovoluujeme částečně korigovat.

²¹ O Kosmových informacích se nezřídka pochybuje, ale domníváme se, že v mnoha případech neoprávněně. Kronikář znal velice dobře středočeské centrum i regiony země (uvedl různé dominanty) a je nanejvýš zřejmé, že řadu uváděných lokalit – v jeho době neexistujících či zejících v rozvalinách – i osobně navštívil.

²² Přesídlené obyvatelstvo by podle naší teze přeneslo starou pšovskou tradici alespoň na pojmenování říčky vlévající se do Labe, ale již nebylo možné totéž realizovat u Mělníka, protože v té době ještě nestál, nebo byl teprve budován, a označení

ražených. O možném zásahu zvenčí (Frankové, Moravané atp.) můžeme jen spekulovat, i když bychom se mohli částečně orientovat také na zahraniční písemné prameny zaznamenávající vojenské výpravy proti českým Slovanům.

Epilog

Po složitém uvažování a dokazování zbývá ještě jednou vysvětlit námi předložený pracovní pojem *Kosmova kreativní nápověda*. Nelze se k němu stavět kategoricky, ale nesporně stojí za pozornost. Kronikář pracoval na počátku 12. století s různými písemnými i orálními prameny; a omezíme-li se nyní jen na pramennou podstatu jeho první knihy, je třeba především uvažovat o nejstarší české analistice, hagiografii a dále nelze opomíjet jím zmíněné *bájně podání starců* tradované z generace na generaci či interpretované přednašeči uměleckých epických látek.

Přirozeně nevíme, ze kterých dalších pramenů mohl vycházet, předpokládáme ale, že kromě literárních podkladů dobře znal české mocenské prostředí i stav země – na jeho dobu se nadstandardně orientoval nejen v dávném odkazu předků, nýbrž i v krajině. Můžeme sice připustit značnou míru Kosmovy fantazie i fabulačního talentu, ale budeme-li i nadále tvrdit (nemáme-li jiný argument), že si značnou část příběhů prostě jen vymyslel, musíme současně vysvětlit, kde například vzal legendista Kristián bezejmennou hadačku obdařenou nadprůměrnými schopnostmi, jež pojala za chotě Přemysla a předpověděla založení Prahy, o níž píše Kosmas jakožto o Libuši, a proč nacházíme řadu sídelních lokalit přesně tam, kam je kronikář situoval, atp.

Předpoklady, jakými postupy Kosmas finalizoval primární autograf kroniky, se sice dnes více méně pohybují (a vřdycky budou) na bázi nedoložitelných spekulací, ale i tak přicházíme s teorií o *Kos-*

správního hradu starým toponymem nebylo žádoucí – podobně jako u Žatce. Přesídlené obyvatelstvo mohlo být využito právě ke stavbě nové fortifikace, nebylo-li prodáno do otroctví (srov. Novotný 2009, s. 9–26).

mově kreativní nápovědě, která může souviset s motivem původu kněžny Ludmily. Úvahy o Ludmilině původu situovaném na hradiště Rubín u Podbořan lze podpořit alespoň nepřímými důkazy – literárními, lingvistickými i archeologickými, avšak názory na Kosmův reálný přístup ke komponování archetypu první knihy *Kroniky Čechů* je třeba považovat za navýsost hypotetické.

Do debaty o tom, proč byl příběh o tragickém konci bojovného Vlastislava vložen mezi data knížete Bořivoje I. a jeho manželky Ludmily, přestože autor kroniky jasně uvádí, že se vyprávěné události odehrály „dávno předtím“, je potřeba zahrnout několik možností. Kosmas mohl epizodu do celku vložit bezděčně, při kontinuální práci na výsledném textu, na jehož podkladech jistě pracoval řadu let. Mohl se ovšem také dopustit chronologické chyby, když zapomněl uvést Vlastislavův příběh dříve a svoje pochybení částečně napravil na místě, kde se již rozepisoval o Bořivojově osobě.

Připustíme-li však *Kosmovu kreativní nápovědu*, byla epizoda líčící průběh lucké války vložena k Bořivojovým a Ludmiliným osudům z toho důvodu, aby autor naznačil vazbu mezi oblastí země ovládanou Lučany a Ludmiliným původem z hrádka Pšova (*castellum Psov*), jehož skutečnou lokaci nestandardně směřujeme tímto příspěvkem právě do oblasti středního Poohří. Připustíme-li takovou možnost, je třeba přemýšlet o příčinách kronikářových rozhodnutí. Proč Kosmas postupoval s tak vysokou mírou rafinovanosti či obezřetnosti? Nebyl si jist lokací starobylého Pšova? Nebo naopak znal na počátku 12. věku – na rozdíl od Kristiána – pravou polohu zaniklého hradiště a nemohl o ní (z nám neznámých důvodů) psát přímo?

Literatura

- Bláhová Emilie, Konzal Václav (eds.), 1976, *Staroslověnské legendy českého původu. Nejstarší kapitoly z dějin česko-ruských kulturních vztahů*. Praha: Vyšehrad.
- Bláhová Marie, 1996, *Evropská sídliště v latinských pramenech období raného feudalismu*. Praha: Univerzita Karlova.

- Bretholz Bertold (ed.), 1923, *Die Chronik der Böhmen des Cosmas von Prag*. In *Monumenta Germaniae Historica, Nova series II*. Berlin: Weidmannsche Buchhandlung, s. 1–241.
- Bubeník Josef, 1992, *Výzkum vrchu Rubín (Dolánky, obec Podbořany, okr. Louny) a jeho okolí v letech 1984–1989*. „Archeologické rozhledy” 44, č. 2, s. 216–230.
- Bubeník Josef, 1995, *K opevnění vrchu Rubínu u Podbořan*. „Archeologické rozhledy” 47, č. 1, s. 128–151.
- Bubeník Josef, 2006, *Hradiště Rubín u Podbořan v SZ Čechách v raném středověku*. „Studia mediaevalia Pragensia”, č. 7, s. 21–37.
- Daňhelka Jiří aj. (eds.), 1988, *Staročeská kronika tak řečeného Dalimila (I)*. Praha: Academia.
- Emler Josef (ed.), 1874, *Cosmae Chronicon Boemorum cum continuatoribus*. In *Fontes rerum Bohemicarum. Tom. II*. Praha: Museum Království českého, s. 1–198.
- Chaloupecký Václav (ed.), 1939, *Prameny X. století legendy Kristiánovy o svatém Václavu a svatě Ludmile*. In *Svatováclavský sborník: na památku 1000. výročí smrti knížete Václava Svatého. Díl II*. V Praze: Národní výbor pro oslavu svatováclavského tisíciletí.
- Chaloupecký Václav aj., 1942, *Na úsvitu křesťanství. Z naší literární tvorby doby románské v století IX.–XIII*. Praha: Evropský literární klub.
- Karbusický Vladimír, 1995, *Báje, mýty, dějiny: Nejstarší české pověsti v kontextu evropské kultury*. Praha: Mladá fronta.
- Kosmas, 1975, *Kosmova kronika česká*, eds. Zdeněk Fiala, Marie Bláhová, 6. vydání. Praha: Svoboda.
- Ludvíkovský Jaroslav (ed.), 1978, *Kristiánova legenda. Život a umučení svatého Václava a jeho báby svatě Ludmily*. Praha: Vyšehrad.
- Meduna Petr, 2003, *Nejstarší raně středověké opevnění v areálu Mělníka*. „Archeologické rozhledy” 55, č. 2, s. 378–385.
- Meduna Petr, 2006, *Ludmila z kraje slovanského*. In: *Nomine Liudmilam: sborník prací k počtě svatě Ludmily*. Mělník: Město Mělník, s. 14–22.
- Novotný Jiří, 2009, *Motivy zotročování v nejstarší české literatuře*. In *Moje oči musely vidět... Téma a motivy násilí v české a slovenské literatuře*. Opava: Slezská univerzita v Opavě, s. 9–26.
- Novotný Jiří, 2013, *Comex, dux, princeps*. In *Sborník příspěvků z mezinárodní vědecké konference. Mezinárodní Masarykova konference pro doktorandy a mladé vědecké pracovníky IV/2013*. Hradec Králové: Magnanimitas, s. 2984–2989.
- Profantová Naďa, 1996, *Kněžna Ludmila. Vládkyně a světice, zakladatelka dynastie*. Praha: Epoque.

- Profantová Naďa, 2006, *Život kněžny Ludmily, drama na přelomu epoch*. In *Nomine Liudmilam: sborník prací k počtě svatě Ludmily*. Mělník: Město Mělník, s. 23–33.
- Profous Antonín, 1951, *Místní jména v Čechách: jejich vznik, původní význam a změny. Díl III. M–Ř*. Praha: Česká akademie věd a umění.
- Sláma Jiří, 1985, *K některým ekonomickým a politickým projevům raně středověkého přemyslovského státu*. „Archeologické rozhledy” 37, č. 3, s. 334–342.
- Šmilauer Vladimír, 1960, *Osídlení Čech ve světle místních jmen*. Praha: Nakladatelství Československé akademie věd.
- Šmilauer Vladimír, 1970, *Příručka slovanské toponomastiky*. Praha: Academia.
- Tomášek Jan, 2020, *Ludmila ze země Srbů*. In: *Ludmila: kněžna a světice*. Praha: Nakladatelství Lidové noviny, s. 75–87.
- Tomášek Jan, Izdný Jakub, 2020, *De provincia Melnicensi*. In *Ludmila: kněžna a světice*. Praha: Nakladatelství Lidové noviny, s. 59–74.
- Třeštík Dušan, 1966, *Kosmas. Studie s výběrem z Kosmovy Kroniky*. Praha: Svobodné slovo.
- Třeštík Dušan, 1997, *Počátky Přemyslovců. Vstup Čechů do dějin (530–935)*. Praha: Nakladatelství Lidové noviny.
- Turek Rudolf, 1953, *Kmenová území v Čechách*. „Časopis Národního musea” 121, s. 3–46.
- Turek Rudolf, 1975, *Česká hradiska u Kristiána*. In: *Classica atque medievalia Jaroslao Ludvíkovský octogenario oblata*. Brno: Universita J. E. Purkyně, s. 139–149.